

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΓΡΑΦΟΥΝ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΙ ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ

Γιώργο γεια σου,

Και τώρα τι κάνω εγώ; Σε ποιον να αποτανθώ, στο Γιώργο ή στη Νίκη; Χαίρομαι που η συντροφιά απλώνεται κι είναι τιμή και χάρη η συμμετοχή της κυρίας Καλισόγια στην παρέα μας. Κι είναι τόσα πολλά τα θέματα που μπορούν να μας απασχολήσουν. Όμως... στα θέματα που αφορούν στη δράση και τις εκδηλώσεις των γυναικείων οργανώσεων εγώσπεύδω τα χέρια!

Και, Γιώργο, κάνω μια πρόταση. Να δημιουργήσεις στην εφημερίδα, μια γωνιά, μια σπίλη, μια σελίδα για τη γυναίκα. Και ξέρεις κάπι; Σκέψηκα και σε ποιον να την αναθέσεις. Τη φίλη μας Σοφία Καθαρείου. Έχει και λόγο και πένα και ενδιαφέρον για να την κάνει προσιτή σε πολλούς, για να ακουστούν κι άλλες φωνές.

Εγώ, πέρα από την άγνοιά μου, έχω και τις αντιλήψεις μου, που ίσως δεν θα είναι αρεστές στις σύγχρονες γυναίκες. Γιατί πιστεύω πως η γυναίκα, από την ημέρα που βγήκε στη στίβο, έχασε δεν κέρδισε. Έχασε το βασιλείο της, τον κόσμο της. Έναν ωραίο κόσμο που, ανάλογα και με τις ικανότητές της, δημιουργεί. Και το ωραίο σπιτικό και την κοινωνικότητα και τη δράση της σε Συλλόγους, στη φιλανθρωπία, στο κέντημα, στην επί πλέον συμπαράσταση, στη φροντίδα του πλοσίον, των γονιών, των παιδιών. Και λυπάμαι όταν τη βλέπω να τρέχει πρωί - πρωί να αφήσει τα παιδιά σε ξένα χέρια για να προλάβει το μεροκάματο. Βέβαια είναι και οι καιροί που ζούμε, οι τόσες ανέσεις για τις οποίες δουλεύουμε κι αγωνίζόμαστε. Αυτές οι ανέσεις που παίρνουν όλο μας τον καιρό και τη σκέψη μας. Όμως, για να γυρίσουμε στην αντίληψη των καιρών, σέβομαι και πιστεύω στην ισότητα και την βλέπουμε σε πολλά ζευγάρια του χτες και του σήμερα. Και με εκνευρίζει εκείνο που προβάλλεται τόσο συχνά, εκείνο το κλισέ πλέον, πως άντρας είναι ο τύραννος, ο βάναυσος, ο ανάξιος και η γυναίκα, όλες οι γυναίκες, αγγελούδια.

Τι αυτό δηλώνω αναρμόδιος να ασχοληθώ με τις δραστηριότητες των Γυναικείων Οργανώσεων.

Νίκη μου, και να με συμπαθάς για την αναρμοδιότητά μου στα θέματα που αφορούν στη γυναίκα, πρώτα ένα μεγάλο ευχαριστώ για τη φιλική σου διάθεση και για το βιβλίο σου, σε εκπιμό-

Μια αναμνηστική φωτογραφία του Γρηγόρη Χρονόπουλου που δημοσιεύτηκε σε παροικιακό έντυπο το 1976. Από αριστερά, ο Γρηγόρης και δίπλα του Πήτερ Αρώνης (ιδιοκτήτης τότε της εφημερίδας Εθνικόν Βήμα), το ζεύγος Σκιαδόπουλου Δημήτρης και Ευγενία. Απέναντι Σπύρος και Μαρίκα Αυγουστίνου και μπροστά η αδελφή και ο γαμπρός του Γρηγόρη, Πώρος και Γεωργία Παπαϊωάννου.

και νιώθω πολύ φίλος, σαν να γνωρίζομαι χρόνια. Και θαυμάζω τη δράση σου και τις επιτεύξεις σου. Ελπίζω να μας επισκεφτείς κάποτε, δεν ξέρω αν τα καταφέρω εγώ να ξαναπροσκυνήσω, κάποιους αγαπημένους τάφους. Περνάν τα χρόνια, βαραίνομε κι ο τίλος στα ποιήματά μου είναι "Τα χελιδόνια δεν θα ξαναφθούν". Θα σου στείλω τη συλλογή, αφού μου λες και ότι σ' αρέσουν τα λίγα στην εφημερίδα. Και τώρα, Γιώργο μου, πώς θα πλατύνουμε ακόμα τη συντροφιά μας; Τα παλιά της παροικίας τα είπαμε. Όχι βέβαια όλα, μόνο εκείνα που ζήσαμε και γνωρίσαμε. Γιατί τούτη η κοινωνία έχει την ιστορία της. Έχω ακούσει για μια πολύ καλή δασκάλα την κυρία Βέργου που δίδαξε πολλά παιδιά μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 50, έχω ακούσει για έναν Πρόξενο Βρυζάκη, νομίζω έμεινε εδώ μετά τη συνταξιοδότηση του, γνώρισα τη γυναίκα του, πλικιώμενη κυρία, γνωστή στην κοινωνική ζώνη της παροικίας που ήταν μικρή, έχω ακούσει και τα παιδιά του ζουν εδώ. Η παροικία ήταν μικρή, οι πολλοί ήταν ήδη δημιουργημένοι οικονομικά, υπήρχε κοινωνική ζωή και γνώριζαν ο ένας τον άλλον. Μέχρι που ήρθαν τα κύματα των νέων κι από το '60 και μετά άρχισε να δημιουργείται μια άλλη κοινωνία, κύκλοι πλέον εστίες με κοινά ενδιαφέροντα, κοινές διασυνδέσεις. Εκεί συμπεριλαμβανόμαστε κι εμείς, στους νέους εκείνους του καιρού, που σήμερα λογιζόμαστε παλιοί!

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑΤΑ

Κάποια συναπαντήματα, καθώς περνούν τα χρόνια, μένουν στη μνήμη ζωγραφιές, πολύτιμες εικόνες.

Κι άνθιζε ο λόγος γιασεμιά κι ομόρφαινε τις ώρες... Και τ' άρωμά του έφτανε

είναι πως έχουν αποκτήσει γνώσεις και δεξιότητες που δεν είχαν οι μάνες τους και πολλές φορές κερδίζουν περισσότερα χρήματα από τους άνδρες τους. Αν, λοιπόν, πρέπει ένας από τους δύο να μείνει στο σπίτι για να κάνει τις δουλειές και να προσέχει τα παιδιά, γιατί να μην είναι ο άντρας όταν ο μισθός του δεν είναι αρκετός για να μην εργάζεται η σύζυγός του;

Σήμερα υπάρχουν πολλοί άντρες με οικιακά καθήκοντα (house husbands) που τα καταφέρνουν μια χαρά και για μένα το σπουδαιότερο δεν είναι αν στο σπίτι μένουν ο άντρας ή η γυναίκα, αλλά τα παιδιά να έχουν και τους δύο γονείς. Δυστυχώς, το ποσοστό των διαζυγίων έχει φτάσει το 50% αν δεν κάνω λάθος, χωρίς να συμπεριλάβουμε τα «διαζύγια» ζευγαριών τις φάκτο που δεν συμπεριλαμβάνονται στις στατιστικές.

Επιστρέφω στο θέμα των ανέσεων γιατί -όπως λες- είναι πρόβλημα όταν ζευγάρια με μεγάλους μισθούς ή με καλές επιχειρήσεις είναι υπερχρεωμένα επειδή ανταγωνίζονται τον γείτονα σε περιττές δαπάνες και πιστεύω ότι αυτά είναι τα ζευγάρια που χωρίζουν πιο συχνά, από τα φτωχά που εργάζονται μονιασμένα για ένα καλυτερό επίπεδο ζωής.

Δεν θα μιλήσω για άλλες γυναίκες που δεν γνωρίζω, αλλά για την πρώτη Ελληνίδα της Αυστραλίας θα πρέπει να στίσουμε αδριάντα. Δεν γνωρίζω κανέναν επιτυχημένο ομογενή που η γυναίκα του δεν ξημερώβαδιαζόταν στη ραπούμπχανή, στο εργοστάσιο, στο μαγαζί βοηθώντας τον άντρα της, αλλά γεννούσε κιόλας και ανέτρεφε τα παιδιά της. Μετά τη δουλειά έπρεπε να μαγειρέψει, να πλύνει, να σιδερώσει, να καθαρίσει το σπίτι και πολλές φορές ο άντρας της ήταν στο καφενείο ή έβλεπε τηλεόραση. Πόσες γυναίκες, αγαπητέ μου, δεν πήγαιναν στα καφενεία για να βρουν τους άνδρες τους, ή στα TAB όπου σπαταλούσαν τα κέρδη από τα μαγαζά ή τους μισθούς τους; Αν αυτό δεν ήταν τύραννοι, τί ήταν; 'Η μήπως δεν υπήρχε οικογενειακή βία και σε ελληνικά σπίτια;

Κάποιος φίλος μου είπε πριν πολλά χρόνια «Χατζηβασίλη, έχεις αποκτήσει καλή φήμη με τα γραπτά σου, αλλά θα την χάσεις πολύ γρήγορα αν συνεχίσεις να υποστηρίζεις τις γυναίκες» και όπως βλέπεις συνεχίζω γιατί και η γυναίκα -όπως ο άντρας- είναι θύμα μιας απάνθρωπης κοινωνίας που μάς έφτιαξαν και τίς απλοπτίας που μάς δίδαξαν. Νάσαι πάντα καλά Γρηγόρη.